

Medlem, hvis jeg havde betragtet en saadan Skrivelse som privat, og den saa kunde benyttes til Skade for mig, vilde staa frem og sige: Ja, men det er galt, for det var en privat Skrivelse. Det ærede Medlem kan føle sig tryk overfor mig, jeg benytter ikke nogen privat Skrivelse. Men jeg vil have Lov til, naar jeg angribes i den danske Presse og i den danske Rigsdag for Udvisninger, at forsvare mig overfor det Parti, der gør det, og jeg frygter ikke, fordi man, naar jeg forsvarer mig, siger: Det er dog skandaløst med den Justitsminister; nu angriber han os igen! Jeg har haft at gøre med den radikale Regering i 7 Aar, saa jeg kender den, og jeg ved, at naar jeg forsvarede mig, blev det altid forandret til, at jeg angreb den. Det ærede Medlem Hr. Stauning har endnu ikke oplyst mig om, hvad den Skrivelse sigtede til, naar ikke den skulde forstaaes saaledes, som jeg har opfattet den. Han har ikke angivet en eneste Ting, som han forlangte, at Ministeren skulde gøre, har ikke angivet en eneste Vej, ad hvilken han kunde tænke sig, jeg kunde gaa.

Det ærede Medlem begyndte nu paa samme Taktik som det ærede Medlem Hr. Zahle: Ja, siger det ærede Medlem, den Instruks er ikke udstedt af Ministeriet, den er udstedt under Ministeriet. Det er den Sondring, som jeg ikke kan anerkende, og som jeg ikke kan vedkende mig. Ministeriet bærer Ansvar for alt, hvad der sker under det. Den Slags Ting er selvfølgelig noget, der sker efter gensidig Aftale, enten udtrykkelige eller stiltiende Aftaler; selvfølgelig er det det tidligere Ministerium, der har Ansvar for det. Det ærede Medlem glemmer at tilføje, at paa de 33 Dage, som jeg har givet Oplysning om, var der Rangement, og med Rangement er netop forbundet de Foranstaltninger, jeg har nævnt. Det ærede Medlem tør nu ikke benægte, at det har fundet Sted paa de 33 Dage. Tidligere sagde han, at det har ikke fundet Sted under den Regering. Nu siger han det ikke mere. Saa langt er vi dog kommet under denne Diskussion, at han nu indrømmer, at det har fundet Sted 33 Gange under den tidligere Forsvarsminister. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har ogsaa nu vedgaaet, at det er hans Haandskrift, som staaar paa det Dokument. Han har ogsaa vedgaaet, at han kender Enkelthederne her. Men nu er det pludselig blevet til Oplysninger, han har faaet til Forsvarskommissionen; Forsvarskommissionen skulde have dem. Jeg forstaar det egentlig ikke; for selv om det

var Oplysninger til Forsvarskommissionen, maa det ærede Medlem dog kende dem, og det ærede Medlem kan jo dog ikke inddele sin Hjerne efter, hvorvidt han har denne Oplysning til det ene Brug eller til det andet Brug. Han har altsaa faaet disse Oplysninger, og han har studeret dem endog i den Grad, at han kan gøre en Bemærkning om, at der mangler nærmere Oplysning om Flytningen fra Helsingør hertil. Om det er til Forsvarskommissionen eller ikke, det ved jeg ikke, men det maa jo kunne oplyses gennem Forsvarskommissionen, om disse Oplysninger er kommet dertil. Men jeg ved fra Ministeriet, at det var netop i den Tid, da man frygtede Uorden, og derfor vilde man have Oplysninger om, hvor mange disponible Kræfter man havde her rundt omkring. Saaledes var Situationen. Derfor maa jeg til det ærede Medlem Hr. P. Munch, som sagde, at det er dog skandaløst, som jeg har baaret mig ad med denne Militærhistorie, sige det samme som til det ærede Medlem Hr. Hauge: Det manglede bare, at man ikke skulde have Lov til at forsvare sig! Det ærede Medlem Hr. Stauning stod op her i Rigsdagen og provokerede i høj Grad. Han vidste, at den nuværende Regering havde alt parat — ikke sandt? sagde han. Saa skulde den nuværende Regering ikke have Lov at sige: Det er ikke rigtigt, det var under den tidligere Regering, at man havde alt parat paa 33 Dage, men det er kun sket paa 2 Dage hos os! Skulde vi ikke have Lov til at sige det? Jeg ved godt, at da det ærede Medlem kom med den Udtalelse, troede han ikke, at vi turde komme frem med den Oplysning. Men selvfølgelig turde vi det. Grunden til, at der er Orden og Ro nu, er den, at der nu ikke er nogen Tvivl om, hvorledes Situationen er, at ogsaa Syndikalisterne nu ved, hvad de har Lov til, og hvad de ikke har Lov til; at de f. Eks. ikke har Lov til at holde Folkemøder i Muslingeskallen, det ved de. Følgelig gaar det paa den Maade bedre, end den Gang Ministrene ikke vidste, om de turde forbyde en Ting eller ikke. Nu faar Folk tydelig og klar Besked. Derfor forskrækker man mig ikke ved at sige, at vi har en Alliance med Syndikalisterne. Det er for Resten en mærkelig Alliance, synes jeg, naar det ærede Medlem kan læse i „Arbejderbladet“, at naar den ideelle Stat er gennemført, er Justitsministeren den første, der skal skydes, for han er deres deciderede Modstander. Det er en mærkelig Alliance, og derfor